

Lea Schmidbauerová

RYCHLÝ JAKO VÍTR

Hurikán

Kdo si věří, změní svět.

Rychlý jako vítr: Hurikán

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lea Schmidbauerová

Rychlý jako vítr: Hurikán – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

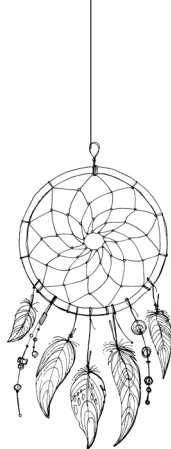
Lea Schmidbauerová

RYCHLÝ JAKO VÍTR

Hurikán

Original title: Ostwind – Der grosse Orkan by Lea Schmidbauer
© 2018 Alias Entertainment GmbH, SamFilm GmbH
© Voyagerix / Shutterstock.com
© Callipso88 / Shutterstock.com
Translation © Barbora Krupíčková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5258-4
ISBN e-knihy 978-80-264-5269-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5270-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5265-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

1. kapitola

Mračna se přelávala po obloze jako tekuté olovo, pomalu pohlcovala slunce a halila zemi do pološera. Teplý vítr, který ještě před chvílí ševalil ve větvích stromů, náhle ustal. Zmlkli také ptáci. Vzduch se rázem citelně ochladil. Zdálo se, jako kdyby v tu chvíli všechno kolem ní zadrželo dech. Věděla, že teď už to nebude trvat dlouho. V tom tichu slyšela i tlukot svého srdce, a to bilo stále hlasitěji a silněji. Také mravenčení šije bylo neklamným znamením. Nebezpečí! NEBEZPEČÍ!

Věděla, co musí udělat. Cítila to. Přesto váhala. V trávě vysoké po kolena slyšela praskání, jako kdyby v ní byl vzduch nabitý elektrinou. Tmavý kůň, který se vedle ní doposud klidně pásal, zvedl hlavu a podíval se

na ni, ale ona se nepohnula. Vtom uslyšela hlas. Tak silný a zřetelný, až sebou trhla. Odveď ho do bezpečí! Prudce se otočila, ale nikoho neviděla. TEDĚ! Prikazoval ten hlas a ona tentokrát trucovitě zavrtěla hlavou. Ne. Ještě ne. Znovu pohlédla k horizontu, kde se kupila mračna a bobtnala do obrovského temného tvaru. Kůň nervózně zafrkal a zahrabal kopytem, ale ona zůstala i nyní bez hnutí. Cítila každyčkový sval v těle, každou nervovou dráhu, kterou pulsovala energie až do konečků prstů. Zavřela oči, aby si ten pocit vychutnala ještě o chvíli déle, než... VYPUKNE BOUŘE! zahřímal ten hlas a ona prudce otevřela oči. A pak na obloze zavládla tma.

* * *

„Ano, bouřka se blíží, vážení přátelé, to je jisté. Takže odveďte své ovečky a zbytek rodiny do bezpečí svých domovů! A já vám k tomu pustím vhodnou hudbu!“ Chraplavý hlas se hrozivě nesl opuštěným dvorem. Ozýval se z prastarého rádia, které bylo tak zaprášené a špinavé, že už jako rádio skoro ani nevypadalo. Ulomený knoflík na něm kdosi nahradil nahrubo opracovaným dřevěným špalíčkem a místo antény trčel do vzduchu jen rezavý drát. Rádio bylo položené na okenní římse jednoho ze tří nízkých baráků, které se krčily kolem čtvercového vnitřního dvora. Před mnoha lety kdosi zpevnil tento dvůr pískem, ovšem les, který stavení obklopoval ze všech čtyř stran, si bral ten uloupený kus země kousíček po kousíčku zase

zpět. Po zdech budovy se šplhaly lišejníky, křehké světle-zelené smrčky prorážely štěrkovým podkladem zdola a ze všech spár a škvír popraskaného zdiva se tlačila tráva.

„It’s Raining Men – Halleluja!“ halekal vášnivý hlas z reproduktorů, když vtom rozčísl vzduch čísi výkřik.

„Aaaaachrrrr!“

Černý kůň, který stál na kraji dvora a mlsně tahal ostružinové lístky z výčnělku zdi, trhl hlavou do výšky a stočil zrak k malé postavě, která právě vyskočila z vysoké trávy jako čertík z krabičky. Prudce zatřásla hlavou, jako kdyby musela zahnat obtížný hmyz, který zabloudiv do jejích rozčuchaných vlasů. Severák vyčítavě zabrumlal a Ari se na něj podívala s provinilým výrazem.

„Promiň, já nerada.“ Zvedla omluvně ruce, načež hřebec rozčileně zatřepal svým dlouhým krkem. Teď už se neubránila smíchu.

„Ano, můj pane. Já vím. Žádné prudké pohyby.“

Přistoupila k němu, opatrně natáhla ruku a podrbala ho za ušima. „A žádné rušení poledního klidu. Jak jsme si domluvili. Jenomže já jsem měla divný sen. Bylo to...“ Přimhouřila oči a pokusila se vybavit si, co se jí zdálo. Vzpomenout si na své sny dokázala teprve pár měsíců. Dříve se vždycky budila s výkřikem – stejné to bylo i teď, ale už alespoň věděla, proč křičí. Dá se tedy skutečně hovořit o nějakém posunu k lepšímu? Ari s povzdechem zavrtěla hlavou. „Ale co, to je fuk.“

„Milí posluchači, stihli jste již schovat prádlo? Nebe je ještě blankytně modré, ale však vy víte,“ vtíravý hlas

moderátoradramatickyklesl, „tahle bouřka se nevyhne ani vám! Takže zavřete dveře na petlice, zhasněte všechny –“ ale dál se už hlasatel nedostal, protože Ari přiskočila k rádiu a vypnula ho. Bouřka. Už to slovo nemohla ani slyšet. Celé dny se na Kaltenbachu nemluví o ničem jiném, nekonečně dlouho se sprádají plány, které koně jak a kam ustájit, aby se v případě špatného počasí dostali včas do bezpečí. Dobrá, tropická bouře, která zabloudila do středního Hessenska, byla sice neobvyklá, ale na konci dne bylo ve vzduchu vlastně jen o něco více vody a vítr vál jako obvykle. Zkrátka mnoho povyku pro nic. Ari se vrátila k Severákovi, usadila se do oranžovo-hnědě kárované kempinkové židle, kterou našla i se starým rádiem v jedné ze zdejších kůlen, a spokojeně se rozhlédla. Tady bylo její království. Zde si mohla dělat, co se jí zlíbilo, a být tím, kým chtěla. Nikdo se na ni nedíval skrz prsty jen proto, že pobíhá s lukem přes rameno. Nikdo ji nekáral, aby cvičila střelbu jen tehdy, nebudou-li poblíž žádní klienti. A hlavně jí nikdo nepřipomínal, že ten kůň, kterého má po svém boku, jí vůbec nepatří.

Tenhle opuštěný dvůr objevila před pár týdny, když se Severákem křížovala les ve snaze najít místo, kde by mohla trénovat a zároveň tím nikoho neobtěžovala. Nebyl to snadný úkol, jestliže trénování znamenalo střelení z luku na cíl na velkou vzdálenost z hřbetu cválajícího koně. Ještě donedávna směla tu a tam využít velkou jízďárnu v Kaltenbachu, ovšem poté, co její šípy neustále mýjely terč a ten poslední dokonce prolétl otevřeným

oknem do vily a trefil cennou porcelánovou figurku na krbové římse, bylo Ari důrazně naznačeno, že si má své „indiánské kousky“, jak to nazývala paní Kaltenbachová, cvičit někde jinde.

Ari bydlela na Kaltenbachu už čtyři měsíce. Předtím vystřídala celkem osm pěstounských rodin. Kaltenbach se stal jejím devátým domovem – ovšem až zde se poprvé cítila být skutečně doma. Ještě pořád se plížila chodbami obloženými dřevem s bázlivou úctou, ale pokaždé, když ze svého pokoje vyhlédla vysokým oknem s bílými dřevěnými příčkami do rozsáhlého dvora, cítila se o trochu více jako doma mezi svými.

V prvé řadě si pevně předsevzala, že udělá všechno pro to, aby dokázala, že si tady zaslouží žít. Její opěvované vystoupení se Severákem na Dni otevřených dveří bylo dobrým začátkem. Od té doby však uplynulo mnoho týdnů a Ari pomalu nabývala přesvědčení, že nebude vůbec tak snadné najít si zde pevné místo. Dříve si nelámala hlavu s tím, že lidé, s nimiž žila pod jednou střechou, jí nerozumí – stejně na tom nemohla nic změnit. Ale teď se změnila ONA. Bezděčně pohlédla na Severáka a s překvapením zjistila, že se na ni celou dobu dívá. Jeho jiskrné jantarové oči svítily v odpoledním slunci a doslova na ní visely. Jako kdyby říkal, vidím tě. I přes chmurné myšlenky, které ji napadaly, se Ari musela smát. To Severák ji změnil. Nebo se ona změnila kvůli němu. Začala ovládat mravenčení v těle, ustaly výbuchy vzteku, a když do ní někdo strčil ve školním autobusu, už to nekončilo

modřinami, ani zlomenými nosy, nýbrž maximálně mírným „Hej, dávej bacha!“ Jak to, že si toho Sam ani paní Kaltenbachová nevšimli? Proč ji nechtějí zapojit do běžného života na dvoře? Proč nemůže pomáhat ve stáji? Být nějak užitečná? Na tuhle otázku nemohla najít odpověď. Ptala se na to už i pana Kuby, který věděl vždycky všechno, ale tentokrát se jen pousmál a odpověděl zase tou svojí tajemnou řečí, jejíž smysl člověk pochopil až po celodenním usilovném hloubání, pokud vůbec.

„Máš-li ujít cestu dlouhou 1000 kroků, nejsi ještě ani po 999 krocích v cíli.“

Super. Fakt díky!, povzdechla si Ari roztrpčeně a kopl do vybledlé vany, v níž shromažďovala věci nalezené při obchůzkách zdejšími staveními, které se daly ještě nějak použít. V každém případě zde našla místo, kde nebyla nikomu na obtíž a nemusela se cítit nepříjemně. Místo, kde nevadilo, když minula terč, což se stávalo čím dál tím méně často. Vnitřní dvůr měl rozlehlé ze tří stran uzavřené nádvoří. Měkké písčité podloží bylo poté, co ho pečlivě zbavila plevy, perfektním povrchem pro jízdu na koni. Ari byla šťastím celá bez sebe, když v jednom rohu staré stodoly našla celou hromadu zvětralých břevn. Ať už tu předtím pobýval kdokoli, očividně choval koně! S radostným zavýsknutím vytahala tu mohutnou červeno-bíle pruhovanou kulatinu na světlo, očistila ji od pavučin, aby si pak celodenní dřinou vystavěla ne úplně rovnou, přesto poměrně věrnou kopii jízdárny v Kaltenbachu. Její nový cvičný parkur nebyl ani zdaleka perfektní, ale Ari

byla na své dílo přesto pyšná. Když dokončila všechny práce, bylo její první myšlenkou, že se musí pochlubit panu Kubovi. Společně už jedno improvizované cvičiště vystavěli. Cvičiště, na kterém se učila zacházet s lukem a šípy. Parkur na louce za maringotkou pana Kuby musel mezitím ustoupit nové pastvině pro hříbátka. Kvůli svažitosti a nerovnému terénu byl pro její cvičení tak jako tak nevhodný, ale Ari na něj přesto nikdy nezapomene. Nakonec však panu Kubovi o svém novém útočišti nic neřekla. Stejně by neměl čas sem zajít, neboť i on byl – stejně jako všichni ostatní – plně vytížený celodenní prací v terapeutickém centru.

Ari si znovu opřela hlavu a zkoumavě zamrkala na oblohu, na níž se přece jen množily mráčky.

„Tse,“ vypravila ze sebe pohrdlivě. „Jestli z tohohle bude bouřka, tak sním...“ ohlédla se na Severáka, který na ni ještě pořád s očekáváním upíral zrak, a ukázala na rezavé dráty, které trčely z plastové vany. „... tenhle starý sušák na prádlo!“ Severák zafrkal, což si dívka vyložila jako jasné znamení souhlasu. Z té bouřky, která v posledních dnech vzbuzovala tolik vášnivých diskuzí, bude nakonec pravděpodobně jen lehký větrík.

Když se teď Ari postavila, kovové pružiny kempinkové židle na protest zavrzaly. Jedním pohybem, který byl tak samozřejmý, jako kdyby si oblékala bundu, sáhla po prohnutém luku opřeném o výčnělek zdi a navlékla si ho přes rameno. Natěšené hrabání kopyta jí napovědělo, že i Severák právě nyní ukončil polední pauzu. Ohlédla

se a to už stál kůň za ní s našpicovanými ušima, sklopil hlavu a hned nato prohnul krk do elegantní křivky jako labuť. Ari se usmála. Kdyby ho neznala, přísahala by, že se ten černý hřebec někdy trochu naparuje. Pak udělal novou pózu, zvedl ocas, vyklenul svá mohutná prsa dopředu a několik metrů vykračoval španělským krokem. Dívka do něj láskyplně šťouchla. „Dej si pohov, kamaráde. Není tady nikdo kromě mě a tebe. Tyhle parádičky si schovej pro Majku.“

Majka. Její jméno jí vyšlo z úst s naprostou samozřejmostí, přitom tu dívku se zrzavými vlasy viděla osobně jen jednou. Večer před Majčíným odjezdem na dalekou cestu se potkaly na louce u Severáka. Majka po ní chtěla slib, že na Severáka dohlédne. Bylo to jen krátké setkání, které se odehrálo v několika minutách, přesto Ari v hlavě uchovávala vzpomínku na něj jako vzácný poklad. Vštíplila si každé slovo, každé gesto – především však vzpomínala, jak se cítila v přítomnosti Majky. Byl to pocit, jaký ještě nikdy předtím ani potom nezažila. Pocit, že ji ten druhý vnímá. Majka, to Ari věděla s naprostou jistotou, jí rozuměla způsobem, jakým to nedokázal nikdo jiný v jejím životě. Ani pan Kuba – a ten toho uměl hodně.

Teď už zbývalo jen pár dní do Majčina návratu. Také to byl důvod, proč Ari trávila odpoledne raději zde o samotě ve svém novém království. V posledních čtyřech měsících Majka ohlásila návrat už třikrát, ale pokaždé jí do toho něco vlezlo. Jednou si Severákova dcera Ora, kterou vzala Majka a její kluk Milan s sebou na cesty, zranila nohu

a nebyla schopná převozu. Podruhé měl defekt pneumatiky terénní vůz, jenž měl všechny tři odvézt z odlehlého kempu na letiště. A naposledy Majka přesunula příjezd proto, že musela odchytit vystrašeného mustanga, který ztratil své stádo. Na Ari to celé dělalo dojem, že Majka s návratem domů vlastně nespěchá. Že si užívá usínání a probouzení pod širým nebem a těší se z nových dobrodružství. Ari se střežila svěřit své podezření komukoli z Kaltenbachu. Všichni se totiž před každým ohlášeným termínem Majčina návratu tetelili radostí a už třikrát přichystali velkolepou uvítací party. Ta se pak sice konala, ovšem bez účasti Majky za pokleslé nálady, kterou dokreslovaly zplihlé papírové konfety.

Tentokrát sice paní Kaltenbachová kvůli nepříznivé předpovědi počasí žádný velký uvítací večírek nechystala, přesto panovala všeobecně vzrušená nálada a s ní spojené horlivé přípravy, což Ari snášela s nelibostí. Ne že by se na Majku netěšila – to ano –, ale zrovna v těchto chvílích cítila obzvláště silně, že ona na Kaltenbachu ještě tak docela nezapadla. A zatímco všichni ostatní pobíhali po dvoře, aby přiložili ruku k dílu, ona tam jen nečinně postávala. Pokaždé, když chtěla někde pomoci – například vykydat hnůj u mladých koní, vyčistit sedla, nebo dokonce oloupat v kuchyni brambory, vždycky se našel někdo, kdo jí zdvořile ale s rozhodností vzal vidle, sedlové mýdlo či škrabku z ruky a popřál jí, aby si užila hezký den, udělala si domácí úkoly, nebo se podívala za Severákem. Severák byl ostatně to jediné, co měla na starosti

– a také to si musela tvrdě vybojovat. Nakonec to byla Majka, která si s babičkou po telefonu promluvila a postarala se o to, aby tento úkol svěřili výhradně jí – Ari.

Přesně v tu chvíli ji z myšlenek vytrhlo Severákovo neklidné zařehání.

„Copak je?“ zeptala se lehce podrážděně a hned si všimla, že slunce už nesvítí. Pohlédla k nebi.

„Proboha! To snad není možné!“ vyjekla. Nad ní, tam, kde ještě před několika minutami panovala zářivá blankytně modrá letní idyla, se teď rozpínala hrozivě jiskřící masa temných mračen. Také příjemně mírná bríza přepnula na vyšší stupeň a teď hlasitě kvílela mezi smrky, které obklopovaly opuštěný dvůr. Náhle se ozvalo zařinčení. Severák vyplašeně uskočil a Ari se instinktivně postavila před něj. Připravena k boji se prudce otočila – a hned se zase uvolnila.

„Zdá se, že slalom kolem pytlů s pískem dnes už asi nevyzkoušíme.“

Ari se Severákem se zadívali ke stodole, na jejichž vyčnívajících střešních trámech se v dlouhé řadě pohupovalo pět pytlů s pískem zavěšených na laně. Nárazový vítr je rozhoupal tak silně, že jeden z nich rozbil poslední ze zbylých okenic zchátralé stodoly. Ari si povzdechla a také Severák zafrkal, jako kdyby byl z toho i on zklamaný.

„To nic. Zkusíme to třeba za pár dnů.“ Náhle se zarazila. Za pár dnů? To už bude zpátky Majka. „Nebo někdy jindy, však nám to neuteče,“ dodala energicky. Neměla tušení, co bude s ní a Severákem, až se Majka vrátí.

Zato Sam, paní Kaltenbachová a Tinka v tom měli, jak se zdálo, jasno. Ari to poznala podle jejich ustaraných pohledů a taktních poznámek, které sem tam utrousili. Severák patřil Majce a pro všechny bylo lepší, aby na to Ari nezapomínala. Přitom to ona neměla nikdy v úmyslu. Ona jen ctíla slib, který dala Majce – a stejně tak věděla, že pouze Majka chápe, co ji se Severákem spojuje.

Odhodlaně přehodila jednoduše převázanou stájovou deku přes Severákova záda a přetáhla mu přes hlavu provazovou ohlávku. Posunkem hlavy a tichým zamlskáním hřebce pobídla, aby pár metrů zacouval. Natočením ruky ho zase zastavila.

„A teď: Pozor! Nasednutí přes mantinel!“ zvolala a udělala pár kroků vzad, aby se mohla rozeběhnout.

„Jedna, dvě, tři... TEĎ!“

Jedním mohutným skokem nabral Severák rychlost. Ari vypadala, jako kdyby se chystala proběhnout zdí toho stavení, protože se hnala přímo proti ní. Ale pak se od té zdi oběma nohama odrazila, ve vzduchu se otočila – a lehce jako pírkó přistála na hřbetě Severáka, který právě cválal kolem.

* * *

Když Ari s vlasy rozčuchanými větrem projížděla o něco později na koni branou statku Kaltenbach, viděla už z dálky Sama, jak pobíhá po dvoře jako hadr na koštěti poháněný přísným hlasem své šéfové.

„Sklapnout slunečník na terase, ale opatrně,“ přikazovala zrovna a sotva to bylo hotovo, hned měla další úkol: „A teď prosím posbírat stájové deky!“

Zajímavé na tom bylo, že paní Kaltenbachová byla dobře slyšet, ale nebyla vidět. A Sam, který se poslušně otočil a běžel do stáje, tak vypadal jako loutka na dálkové ovládání.

„VŠECHNY deky, Samueli, ne jen polovinu!“ neslo se za ním přes celý dvůr. Ještě před pár měsíci Ari tahle hra udivovala – dnes už ji považovala za úplně normální. Jako všichni ostatní zjistila záhy také ona, který kout vnitřního dvora má paní Kaltenbachová z okna své pracovny v zorném poli, a věděla, co se stane každému, kdo do tohoto pole bezelstně vstoupí. Každému kromě Ari, která se mohla pohybovat po dvoře naprosto bezstarostně. Nikdo jiný se neodvažoval zbytečně vystupovat ze svého úkrytu, neboť paní Kaltenbachová měla pro každého téměř nevyčerpatelný zásobník neodkladných úkolů, zařizování, obstarávání a pochůzek, které měly rozhodně přednost před čímkoli, co měla její oběť původně v plánu. Sam měl v tomto ohledu nejtěžší úděl. Jeho pokoj se nacházel v přístavbě statku, a cestou k němu neměl šanci uniknout ostrážím zraků paní Kaltenbachové.

Teď se se zachmuřeným obličejem blížil k Ari. Vrávorat pod obří kupou umaštěných dek, jejichž zápach ji praštil do nosu. Dívka přehodila nohu přes Severákův krk, svezla se z jeho zad a po hřebcově boku vykročila Samovi vstříc.

„Potřebuješ pomoc?“ zeptala se povzbudivě.

Sam vrhl nesmělý pohled přes horu dek k oknu paní Kaltenbachové, jako kdyby se chtěl ujistit, že je neuvidí, pak s úlevou vydechl.

„Jo, to by bylo super! Snažím se už půl hodiny doběhnout pro poslední koně, abych je odvedl do stáje, než to začne, ale...“ Větu nedokončil, jen vrhl výmluvný pohled směrem ke kanceláři.

Ari chápavě přitakala. Když jí Sam předával polovinu z hromady dek do nastavené náruče, raději přestala dýchat nosem.

„Jsi si jistý, že tahle bouřka bude fakt tak hrozná?“ nadhodila. „Totiž, já myslím, jasně, na nebi je sice pár tmavých mraků a možná trochu zmokneme, ale jen kvůli tomu se chovat, jako kdyby měl přijít konec světa? Co tak hrozného se může stát?“

Ale Sam stáhl obočí, které se klenulo nad jeho tmavýma očima.

„Jeden blesk zasáhne strom, zlomená větev zabije kobylu, které se právě narodilo hříbě, a to pak bude dlouhé hodiny ležet osamocené na dešti a jen o vlásek unikne smrti podchlazením. To se může stát.“

Ari na něj vytřeštila oči a na okamžik zapomněla i na pach linouců se z dek. „Ach, panebože.“ Sam přikývl.

„Jo. A proto nezustane žádný z našich koní venku. A to ani jediný, mám na mysli i tohoto!“ Přísně se zadíval na Ari a pokynul hlavou směrem k Severákovi, který šel za nimi se sklopenou hlavou.

Došli až k prádelně, která se nacházela v bývalém sklepe na jablka, a složili deky před velkou průmyslovou pračkou.

„Odved’ ho, prosím, hned do stáje. Připravil jsem pro něj box. A pak půjdeš za paní Kaltenbachovou a budeš jí dopodrobna vyprávět tu historku o koni. Jinak asi budu muset ještě vyžehlit její ponožky, než se dostanu ke své práci.“

„To nebude nutné, Samueli,“ ozval se mrazivý hlas za jejich zády. „Mé ponožky jsou v bezvadném stavu a takových báchovek o koni jsem si za posledních padesát let vyslechla nespočet.“

Sam slyšitelně vydechl a obrátil oči v sloup, Ari potlačovala smích. Přisahala by, že paní Kaltenbachová hodlá využít každou příležitost, aby se nepozorovaně připlížila k Samovi. Zachovávala kamennou tvář, při bližším zkoumání však bylo patrné lišácké jiskření v jejích šedomodrých očích. Sam se pomalu otočil.

„Z tvých slov usuzuji, že jsou někteří koně ještě venku?“ pokračovala paní Marie a přísně se na něj zadívala.

„Ano, někteří. Dědeček a Pavel právě odvádějí koně alergické na seno a já jsem chtěl vyrazit už před dvaceti minutami, abych z lesní pastviny zahnal nahoru do stáje seniory.“

„Pak při nejlepší vůli nechápu, proč tady postáváš a ztrácíš čas s prádlem, když je venku zapotřebí každá ruka! Sice ještě chvíli potrvá, než se tahle nepřijemná bouřka přizene, ale ty se musíš naučit stanovovat priority!“

Sam už nestihl dát průchod svému rozhořčení, protože v tu chvíli se ozvala ohlušující rána a hned nato zařinčely okenice starého klenutého sklepa. Znělo to, jako kdyby někdo v bezprostřední blízkosti odpálil střelu z kanónu. Vteřinu na sebe všichni tři zírali s vykulenýma očima. Potom Sam polkl, zvedl ruku a beze slova ukázal na průchod dveří, v nichž se předtím tak nečekaně objevila paní Kaltenbachová. Ta se pomalu otočila a všichni tři teď zírali ven na dvůr, nad nímž během třiceti sekund zavládla temná noc. Ari jako první znovu našla řeč.

„Teď se právě přihnala,“ pronesla věcně.

Také ostatní se probrali ze strnulého stavu.

„Koně!“

Paní Kaltenbachová se vrhla ke schodům, kde se srazila se Samem a pak začali vykřikovat jeden přes druhého.

„Já přistavím auto!“

„Já donesu ohlávky!“

„A já? Co budu dělat já?“ hlásila se do práce také Ari, která cítila, jak její tělo až po konečky prstů zaplavuje adrenalin.

„Nic!“ zařval Sam zároveň s paní Kaltenbachovou. Znělo to tak ostře, že děvče s úlekem uskočilo vzad.

Pak si ale paní Kaltenbachová odkašlala a nasadila přátelský tón. „Ty nám nemusíš pomáhat, Ari, tak hrozné to zase...“ vtom zemi znovu rozechvělo zahřmění, takže paní Kaltenbachová musela nakrátko přivřít oči, aby znovu nevykřikla, „... není. Ty se, prosím, postarej o svého koně a pak si uvař dobrý horký čaj a počkej, až se vrátíme.“

Ari to nemohla pochopit. „HORKÝ ČAJ? Ted’?? Vždyť jste říkala, že je potřeba každá ruka! Tady!“ Okázale zvedla své ruce do výšky a Sam vrhl na svou šéfovou významný pohled, který neušel ani Ari.

„Dobrá, jistě, samozřejmě můžeš pomoci. Můžeš...“ zdálo se, že paní Marie usilovně přemýšlí, „... hlídat telefon v kanceláři!“

„TELEFON? Ale...“

Staré paní už však došla trpělivost.

„Ariel, prosím, neopakuj po mně všechno, co řeknu, prostě to udělej. Ted’ nemám čas na žádné diskuze, musím odvést koně do bezpečí, než se začne...“ Přerušila větu, když za jejími zády probliklo strašidelné světlo přes štít hrázděného zdiva.

„Blýskat?“ doplnil Sam bezbarvě – a pak vyrazil – ven do děsivé temnoty a paní Kaltenbachová kulhala za ním tak rychle, jak jen to její nemocná kyčel dovolila.

* * *

Když Ari vyšla za čtvrt hodiny ze stáje, nebe bylo stále inkoustově temné. Každou vteřinu se ozval hrom, zablýsklo se a teplý letní vzduch se ochladil a hrozivě se vřel Kaltenbach.

Ale ona se k nebi ani nepodívala. Rozmrzele vykračovala přes dvůr, a když zaduněl další hrom, vykřikla: „No jo pořád! Dej už pokoj!“

„Ari? Jsi to ty?“ ozvalo se, načež dívka překvapeně zvedla hlavu. Postava, která jí šla naproti, vypadala, jako kdyby se od hlavy k patě zabalila do několika metrů dlouhé zářivě žluté plachty.

„Mariano?“ zeptala se Ari nejistě, když před ní ta postava zůstala stát.

„Ano, nelekej se, jsem to já! Spěchala jsem, ale než jsem se navlékla do tohoto hábitu do deště... je tak zapeklíty s těmi všemi zipy.“ Hleděla na dívku zabalená do několika kapucí, pak natáhla ruce a podržela je chvíli ve vzduchu.

„Vůbec neprší, vid?“

Děvče s úsměvem zavrtělo hlavou. „Ne. Ale jistota je jistota.“

Mariana vážně přikývla. „Přesně tak. Dobré vybavení je základ.“ Pátravě se rozhlédla. „Už jsou všichni pryč? Šéfová mi říkala, že mám pomoci s koňmi!“

„Ty?“ Ari na kuchařku nevěřičně vytřeštila oči. Mariana pracovala na Kaltenbachu sice již skoro čtyřicet let, ale koní se pořád ještě bála.

„No jo. Když je nouze nejvyšší...“ prohodila Mariana nešťastně, pak se otočila a nemotorně jako astronaut ve skafandru vykročila ke svému malému červenému autu. „Tak já se po nich půjdu podívat.“

Plná nové naděje k ní Ari doběhla. „Počkej, já vím, kde jsou. Pojedu s tebou,“ zakřičela, aby přehlušila další hřmění. Nový záblesk ozářil Marianinu tvář náhle ztuhlou leknutím.

„Ne, ne, ne. To zvládnou sama. Ty zůstaneš tady a dáš si dobré horké kakao!“ S těmito slovy se začala soukat do svého malého auta, což se jí podařilo překvapivě rychle, a s kvílejšími pneumatikami odjela. Ari za ní vyjeveně zírala a cítila počínající mravenčení na hlavě. Ten pocit znala velmi dobře. Byl jako tiché zasyčení sirky, která právě vzplanula na konci dlouhé zápalné šňůry. A když se do té šňůry zakousne plamen, tak postupuje rychlostí blesku, až... až... Ari zavřela oči a zhluboka se nadechla. Ne. Když o její pomoc nikdo nestojí, tak se prostě nedá nic dělat. Na hrudi sice cítila nepříjemné pálení, ale už se naučila, jak ho uhasit. A přesně to teď udělá. A když to musí být, tak třeba čajem, nebo horkým kakaem.

* * *

Ari byla zrovna v kuchyni a nalévala horkou vodu do velkého hrnku na čaj, když uslyšela zvonění telefonu. Ten stál na psacím stole v kanceláři hřebčína v prvním patře – byl to staromódní neforemný přístroj s pronikavým vyzváněním, které se teď rozléhalo chodbami prázdného domu. Paní Kaltenbachová Ari sice uložila, aby hlídala u telefonu, ale dívka nepočítala ani na vteřinu s tím, že by skutečně někdo volal. A i kdyby, měli přece prastarý záznamník, který se sepnul po čtvrtém zazvonění. Z něj vyzýval ledový hlas paní Kaltenbachové, aby volající zanechal zprávu „jen v nejnutnějších a život ohrožujících případech“. Což po této úvodní větě

udělal překvapivě málokdo. Ozvalo se druhé zvonění. Ari se náhle rozhodla, že splní alespoň tento úkol. Rychle odložila konvici zpátky na sporák, popadla hrnek plný čaje a vyběhla. Pro kohokoli jiného by sprint přes dvoje dveře a strmé schodiště s hrnkem plným horkého nápoje skončil docela jistě těžkými popáleninami, ale když do stájové kanceláře vtrhla Ari, nevybryndala po cestě jedinou kapičku. Ještě před čtvrtým zazvoněním prudce zvedla sluchátko.

„Dobrý den, dovolali jste se do terapeutického centra Kaltenbach, jak vám můžeme pomoci?“ nasadila oficiální tón, ale jelikož to znělo spíš jako reklama na cornflakes, dodala po krátkém odkašlání: „Kaltenbach. U telefonu Ari.“

Napínala uši, ale ve sluchátku se ozývalo jen nesrozumitelné huhňání přerušované hlasitým hučením vysavače.

„Mohl byste, prosím, vypnout ten vysavač? Není vám rozumět,“ požádala dívka zdvořile. Hučení pak na okamžik ustalo, ale po chvíli začalo znovu.

„Není... žádný... vysavač,“ ozvalo se naléhavě, ale se zřetelným rozčilením v hlase. „Němá!“

„Němá?“ zopakovala bezradně Ari. „Ne, už vás slyším! Já...“ V tu chvíli něco zvenčí tak silně praštilo do okenic, že se Ari leknutím prudce otočila. Nebyl to žádný z těch hromů, které o sobě dávaly vědět jen temným duněním za silnými zdmi domu. Dívka natáhla šňůru telefonu co nejvíc k oknu a spatřila obří větev staré lípy, jak bičuje

do okenní tabule. Vzrušený hlas ve sluchátku byl teď hlasitější.

„Haló?! Haló?!“

Zmatená Ari si zase přitiskla sluchátko k uchu. „To byla jen větve. Promiňte, ano, jsem tady. Je tady hrozný nečas a –“ Konec věty jí uvízl v krku. Protože v tom okamžiku si uvědomila dvě věci: Jednak to, že větve staré lípy, která stála dole na dvoře, normálně nesahaly až k oknům kanceláře. Takže ta obří větev musela prasknout a dopadnout až k oknu. A to kvílení, které se ze sluchátka neslo k jejímu uchu, nebyl žádný vysavač, nýbrž bouřka. A ten, kdo jí právě volal, byl uprostřed ní.

„Musíte mluvit hlasitěji!“ křičela, prstem volné ruky si zacpala jedno ucho a ke druhému tiskla sluchátko. V žilách jí ztuhla krev, když uslyšela: „POMOC!“

* * *

Prvním úkolem její záchranné mise bylo dojít ke stáji. Ari se vši silou zapřela do těžkých dubových domovních dveří, aby je otevřela proti silnému větru, který venku řádil jako pominutý. Jeho poryv rozrazil dveře tak nečekaně a prudce, až to Ari vystřelilo ven a chybělo málo, aby se skutálela ze schodů. Dvůr – nyní v sevření černočerných mraků, se podobal bitevnímu poli. Všude se povalovaly větve, kbelíky, kola. A když se v dalším okamžiku znovu zvedl vítr, sledovala Ari s očima navrch hlavy, jak kolem ní proletělo zahradní lehátko, jako kdyby to bylo

papírové letadýlko. Vždycky, když řádění větru na okamžik polevilo, spěchala příkrčená vpřed, a tak trvalo snad celou věčnost, než urazila těch pár metrů ke stáji a vrata za ní s bouchnutím zapadla do zámku.

Už za pár vteřin cválal Severák stájovou uličkou s Ari přitisknutou k jeho hřbetu. Dívka se držela jeho hřívý připravená na běsnění vichřice, která však v Severákovi našla svého spojence. Vypadalo to, že rozpoutané přírodní živly ho nijak neomezují, spíš naopak, nabíjely ho novou energií a on zcela lehce a bez námahy postupoval vpřed. Kolem nich se ozývalo třaskání a kvílení, šlehání blesků, v uších jim hučelo a oči planuly ve vzduchu prosyceném elektřinou – ale Ari se nebála. V jejím vnitřním světě strach neexistoval. O to lépe však znala ostatní pocity: vztek, radost, smutek – a ty prožívala velmi intenzivně a bezprostředně –, ale strach byl něčím, co v podstatě nikdy necítila. Ona sama by nepřítomnost strachu ve svém životě sotva postřehla, nebýt pana Kuby, který ji na to upozornil.

Kdyby teď měla strach, nikdy by se nepustila na hřbetě koně do takové vichřice. Hřebec ji poslechl na slovo. Důvěřoval jí, věděl, že si i v nebezpečí dokáže poradit. Ale když společně postupovali bičujícím lijákem, přepadl Ari tísnivý pocit, že tentokrát jeho důvěru zneužila.

Stromy na kraji rozlehlé louky se se strašidelným vrzáním prohýbaly pod silnými poryvy větru, vzduchem poletovalo listí a větve a neustále se ozývalo praskání dřeva. Aby unikli padajícím větvím, rozhodla se Ari vzít

to přes louku. Tam je však zase ohrožovaly blesky, které šlehalý z nebe v minutových intervalech.

Když z telefonu uslyšela volání o pomoc, neměla čas na vymýšlení nějakého plánu. Telefonní spojení bylo špatné a po několika dalších větách se dokonce přerušilo. Ale rozrušený hlas volajícího jí ještě stihl povědět, že nákladní vůz s několika koňmi sjel ze silnice do příkopu. Řidičům se sice povedlo vyprostit koně, ale ti se v panice rozutekli.

„Můžete... odchytit... pomoc!“ bylo poslední, co slyšela, než se telefon definitivně odmlčel. Ari toho o koních ještě moc nevěděla, ale hned pochopila, jak nebezpečná je kombinace volně pobíhajících zvířat, paniky, bouřky a provozu na silnici.

Šlo o každou vteřinu. Někdo těmhle lidem musí pomoci nahnat koně zpátky. Ale ani Sam, ani paní Kaltenbachová – či kdokoli jiný – nebyl v dosahu. Nebyl tam nikdo kromě ní.

Vítr jí skučel kolem uší jako hladové zvíře, když Severáka natočením svého těla nasměrovala tam, kudy se táhla silnice vzhůru do kopce. Ari si dobře pamatovala ostrou levotočivou zatačku, kterou Sam pokaždé projížděl přehnanou rychlostí, a doufala, že se nemýlí. Netušila, kde k té nehodě došlo, ale předpokládala, že člověk, který zdejší silnici nezná, musel havarovat právě tady. S těmito myšlenkami dorazila na vrcholek kopce.

Obraz, který se jí nabídl, připomínal fotky, jimiž dopravní policisté při přednáškách ve škole strašili děti.

Před ní se táhla dvouproudová silnice, po níž stoupal do kopce nákladní vůz. Byl právě v úzké zatáčce a jen těsně minul dlouhý černý přívěs pro koně, který ležel převrácený na boku vedle vozovky. Ari uviděla i prastarou dodávku, která ten přívěs před nehodou táhla. Teď tam stála s kouřící kapotou a předními koly zanořenými v obilném poli rozprostírajícím se za silničním příkopem. A pak Ari spatřila koně. Dvěma mužům se už podařilo dva z nich odchytit, čtyři další brázdili bouřkou bičované pole panickým pobíháním sem a tam.

Nebem znovu zadunělo ohlušující hřmění a kůň, kterého držel na vodítku větší z obou mužů, se s hysterickým zařehotáním vzepjal a postavil se na zadní. Tomu muži se vytrhl a cválal za vyplašeným stádem, které v úprku rychle měnilo směr. A právě nyní se pustilo směrem k silnici. Všechno se odehrálo v několika vteřinách, ale Ari to připadalo jako scéna ze zpomaleného filmu. Vycítila strach těch zvířat, který se na ni valil jako velká vlna. Slyšela zoufalé výkřiky obou mužů v zuřící vichřici.

Vtom si uvědomila, že ona tuhle vlnu dokáže zastavit. Muži dole na poli náhle ztichli a s vytřeštěnými očima sledovali černého koně, který se s vlající hřívou řítí ze svahu dolů směrem k prchajícímu stádu.

